

Sygn. akt IV U 1724/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Alicja Romanowska

Protokolant: stażysta Anna Barcikowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z odwołania W. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 20/06/2013 r. znak: (...)

o emeryturę

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1724/13

UZASADNIENIE

W. K. (1) wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 20.06.2013r., znak (...), którą to decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, iż do 31.12.1998r. przepracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie. Pozwany powołał przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.) wskazując, że nie zaliczył jako okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w PGR K. Zakład Rolny w R., albowiem przedłożone świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 9.01.2013r potwierdzające wykonywanie pracy mechanika w kanałach remontowych, budzi wątpliwości co do prawdziwości, albowiem ze świadectwa pracy wystawionego bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia przez pracodawcę tj 31.03.1979r wynika, że skarżący wykonywał również pracę kierowcy i kowala..

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Wnioskiem z dnia 18.04.2013r. W. K. (1) ur. (...) wystąpił do pozwanego organu rentowego o ustalenie uprawnień do emerytury. Z oświadczenia wnioskodawcy wynikało, iż nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pozostaje w stosunku pracy.

/dowód: wniosek k. 1-4 akt ZUS/

Na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach kapitału początkowego pozwany organ rentowy ustalił, iż wnioskodawca na dzień 01.01.1999r. legitymuje się ponad 25 letnim okresem ubezpieczenia.

/dowód: decyzja o ustaleniu kapitału początkowego k-107 /

Zaskarżoną decyzją z dnia 20.06.2013r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia wobec nie legitymowania się przez niego 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach. Z uzasadnienia decyzji wynikało, iż pozwany nie uwzględnił jako takiej pracy okresu zatrudnienia skarżącego wnioskodawcy od 21.08.1976r do 31.03.1979r w PGR K. Zakład Rolny (...) i okresu do 4.04.1979r do 31.03.1993r w Gospodarstwie Rolnym (...).

Wnioskodawca nie zgodził się z powyższą decyzją wnosząc odwołanie, w którym domagał się przyznania mu prawa do świadczenia. Wniósł o zaliczenie jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w okresie od 21.08.1976r do 31.03.1979r w PGR K. Zakład Rolny (...) kiedy pracował jako kierowca samochodu ciężarowego i okresu od 4.04.1979r do 31.03.1993r w Gospodarstwie Rolnym (...) kiedy pracował jako kowal. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek pracował jako mechanik.

W ocenie Sądu odwołanie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl art. 184 ust. 1 ww. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ust. 2 Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem./w brzmieniu do 31.12.2012r /

Stosownie do § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie zaś z § 3 rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z powyższego wynika, iż skarżący nabyłby prawo do wcześniejszej emerytury w przypadku łącznego spełnienia przesłanek:

- ukończenia wieku 60 lat

- legitymowania się łącznym okresem ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat, przypadającym na dzień 01.01.1999r.;

- legitymowania się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, przypadających na dzień 01.01.1999r.;

- nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego;

Poza sporem w sprawie było, iż skarżący W. K. (1) w dniu wydania decyzji rozpoznającej jego wnioski o świadczenie emerytalne miał ukończone 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymował się ponad 25 letnim okresem ubezpieczenia, nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Spornym pozostawało czy skarżący na dzień 01.01.1999r. legitymuje się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Zdaniem pozwanego organu rentowego skarżący nie wykazał przesłanki 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Faktem jest, iż rozporządzenie RM z 07.02.1983r. w § 2 ust. 2 wymaga by okresy pracy w szczególnych warunkach zostały potwierdzone przez zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub też w „zwykłym” świadectwie pracy z odpowiednią adnotacją. Niemniej jednak należy zauważyć, iż świadectwo pracy nie ma mocy wiążącej zarówno dla pozwanego, jak i dla Sądu. Nie jest ono bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, a tylko dokumenty wydane przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. W postępowaniu sądowym świadectwo pracy traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Wnioskodawca posiada uprawnienie do wykazania innymi dowodami, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tym bardziej, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów zatrudnienia także w oparciu o inne dowody niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała SN z dnia 21.09.1984r. III UZP 48/84 LEX nr 14630, uchwała SN z dnia 10.03.1984r. III UZP 6/84 LEX nr 14625).

Wnioskodawca domagając się uwzględnienia jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia od 21.08.1976r do 31.03.1979r w PGR K. Zakład Rolny (...) podnosił, że pracował jako kierowca samochodu ciężarowego .

Wyjaśnienia skarżącego znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadka S. S. który zeznał, iż pracował w PGR w R. od 1963r do końca istnienia zakładu jako kierowca samochodu ciężarowego i wykonywał taką samą pracę jak ubezpieczony. Obaj wozili zboże, ziemniaki i węgiel ..

/dowód: zeznania świadka 00:23:10 -nagrania z rozprawy 31.10.2013r/

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, ponieważ są one spójne z wyjaśnieniami ubezpieczonego, a nadto korelują z zapisami dokonanyymi przez W. K. (1) w życiorysie z dnia 28.02.1979r ,który sporządził starając się o pracę w PGR G. ,gdzie wskazał, że po powrocie z wojska pracował tylko jako kierowca w tym w PGR w R. .Powyższe pozwala w ocenie Sądu przyjąć ,że mimo ,że ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku mechanika faktycznie wykonywał czynności kierowcy samochodu ciężarowego

Ubezpieczony podnosił także, że do 4.04.1979r do 31.03.1993r w Gospodarstwie Rolnym (...) wykonywał pracę kowala i wniósł o zaliczenie tego okresu jako wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Ten okres ma kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie, albowiem pozostały okres jest niewystarczający dla ustalenia 15 lat pracy w warunkach szczególnych .

Ubezpieczony wykonywał początkowo w PGR G. czynności kierowcy tarpana ,następnie powierzono mu obowiązki pomocnika kowala i kowala..

Potwierdzili to przesłuchiwani w sprawie świadkowie W. K. (2), K. K. Z. P. (1) .

Świadek W. K. (2) zeznał, że pracował w PGR G. od 1973r jako kierowca ciągnika, a ubezpieczony przez cały okres wykonywał pracę kowala.

/dowód: zeznania świadka 00:17:22 -nagrania z rozprawy 31.10.2013r/

Podobnie zeznał świadek K. K., który zeznał, że w latach 1982 -1992 pracował w PGR G. jako traktorzysta ,a ubezpieczony nie wykonywał innych prac niż kowalskie.

/dowód: zeznania świadka 00:17:22 -nagrania z rozprawy 31.10.2013r/

Również świadek Z. P. (2) ,który od 1978r był kierownikiem ,a następnie dyrektorem Zakładu Rolnego (...) zeznał, że W. K. (3) początkowo pracował przez krótki okres czasu jako kierowca tarpana ,a następnie pracował jako kowal. Dodatkowo świadek ten zeznał, że w PGR była typowa kuźnia rolnicza z paleniskiem..Ubezpieczony klepał lub wykonywał lemiesz, brony okucia do wozów.

/dowód: zeznania świadka 00:01:50 -nagrania z rozprawy 5.12.2013r/.

Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków ,albowiem są one spójne i wzajemnie się uzupełniają ,Nadto korelują z dokumentacją osobową ubezpieczonego Z akt osobowych z okresu zatrudnienia w PGR G. wynika, że ubezpieczony rozpoczął pracę 1.04.1979r na stanowisku kierowcy, ale już z dniem 1.08.1979r powierzono mu stanowisko pomocnika kowala ,a angaże wystawione od 22.10.1980 roku określają jego stanowisko jako kowal.

W świetle powyższe nie budziło wątpliwości Sądu ,że ubezpieczony w okresie zatrudnienia w PGR G. od 1.08.1979r do 31.03.1993r pracował jako kowal.

Podstawą zakwalifikowania pracy na stanowisku kowala jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych jest ,aby była ona wykonywana w kuźni przemysłowej.

Ubezpieczony wskazywał, że w świadectwie pracy w warunkach szczególnych zakwalifikowano jego pracę na stanowisku kowala powołując się wykaz A dział A III poz79zarządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 4.11.1988r w sprawie stanowisk pracy, w których wykonywane są prace w warunkach szczególnych u w szczególnym charakterze./

W tym miejscu warto także zauważyć ,że art. 32 ust 1 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadza jako kryterium dyferencjacji wieku emerytalnego - określonego w art. 27 tego aktu dla ubezpieczonych (mężczyzn) na co najmniej 65 lat - rodzaj wykonywanej pracy (tj. szczególne warunki, w jakich jest ona świadczona lub szczególny jej charakter), narażający na szybsze zrealizowanie się ryzyka emerytalnego z powodu wcześniejszej, niż powszechnie, utraty sprawności psychofizycznej pracownika. Wprawdzie ust. 2 cytowanego artykułu zawiera definicję (pojęcie) pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach, stanowiąc iż jest nim pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia, lecz uregulowania omawianego artykułu nie precyzują szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Art. 32 ust. 4 ustawy odsyła w tej materii do dotychczasowych przepisów, którymi są przepisy rangi ustawy lub wydane na

mocy delegacji ustawowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13.02.2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 nr 10, poz. 243). Aktem prawnym normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 14.06.2004 r., P 17/03 (OTK-A 2004 nr 6, poz. 57), odesłanie to powinno być odczytywane jako kierujące do rozporządzenia w zakresie, w jakim chodzi o ustalenie kwestii wskazanych w art. 32 ust. 4 ustawy, tj. wieku emerytalnego, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 tego artykułu przysługuje prawo do emerytury.

Wymaga podkreślenia, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. Przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 - 15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego.

Zasadniczą rolę w kwalifikowaniu prac w szczególnych warunkach ma cytowane rozporządzenie Rady Ministrów, a nie zarządzenia resortowe. Podkreślić należy, że w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do tegoż rozporządzenia, wyodrębnienie owych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 01.06.2010 r., II UK 21/10 oraz z dnia 19.05.2011 r., III UK 174/10).

Wskazać należy, że praca kowala nie została wymieniona w dziale X Rozporządzenie RM z 7.02.1983r /dotyczącym rolnictwa/ a jedynie w dziale III dotyczącym hutnictwa I przemysłu metalowego. Praca pracownika ubezpieczonego w kuźni PGR nie mogła być uznana za wykonywaną „W hutnictwie i przemyśle metalowym”.

Wprawdzie w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988 r., wskazano jako pracę w warunkach szczególnych prace kowala kuźni przemysłowych. Jednakże należy podkreślić, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wydane zostało na podstawie art. 55 ustawy z 14.12.1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, zawierającego delegację dla Rady Ministrów do określenia rodzajów prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom wymienionym w art. 11 ust. 3 oraz w art. 53 ust. 2 i 3 ustawy przysługuje prawo do emerytury w określonym wieku, niższym niż to wynika z art. 26 ust. 1 pkt 1 oraz wzrost emerytury lub renty, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 2.

Przepisy § 1 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia Rady Ministrów zobowiązujące ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze do ustalenia wykazów stanowisk pracy w podległych im zakładach nie

dotyczą materii regulowanej art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie określają one bowiem ani wieku emerytalnego, ani rodzajów i stanowisk pracy, ani warunków przechodzenia na emeryturę. Przepisy te nie wkraczają w sferę praw podmiotowych pracownika, lecz stanowią dyrektywę dla organów zwierzchnich lub nadzorujących zakłady pracy do prowadzenia wykazów stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13.02.2002 r., III ZP 30/01, OSNAPiUS 2002 nr 10, poz. 243 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14.06.2004 r., P 17/03). Upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych wynikające z § 2 ust. 2 tego rozporządzenia nie stwarzało podstawy prawnej do wydawania aktów niepozostających w zgodności z powszechnie obowiązującym prawem, lecz obejmowało tylko ustalenie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach i nie przewidywało możliwości wykroczenia poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienione w załączniku do rozporządzenia. Na tej podstawie wymienione podmioty mogły tylko wskazać, na których stanowiskach są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nigdy zaś ustanawiać nowych stanowisk pracy. Określone w art. 93 ust. 2 Konstytucji akty prawne, niebędące obecnie źródłem prawa - w tym zarządzenia ministrów, nie mogą być samodzielną podstawą prawną indywidualnych decyzji.

Na marginesie wskazać należy, że podstawą zakwalifikowania pracy na stanowisku kowala jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych jest ,aby była ona wykonywana w kuźni przemysłowej.

Wnioskodawca nie obsługiwał np. młotów pneumatycznych ,nie pracował na oddziale obróbki cieplnej –kuźni. Kuźnie rolnicze,to były pojedyncze stanowiska wyposażone w paleniska i ruszt, gdzie po nagrzeniu stali dokonywano jej obróbki plastycznej i dlatego nie można uznać ,aby praca w kuźni w PGR była pracą w kuźni przemysłowej odstawą zakwalifikowania pracy na stanowisku kowala jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych jest ,aby była ona wykonywana w kuźni przemysłowej.

/wykaz A dział A III poz 79 zarządzenia Ministra Rolnictwa,LeśnictwaiGospodarkiŻywnościowejz4.11.1988rw sprawie stanowisk pracy, w których wykonywane są prace w warunkach szczególnych u w szczególnym charakterze./

Ponieważ ubezpieczony nie wykazał wykonywania stale I w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze , Sąd stosownie do art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie .